

KOLOZSVÁRI

SZÍNHÁZI KOZLÓNY

Megjelenik e lap mindennap, pénteket kivéve.

Előfizetési ár:

Helyben a hátralévő színiidényre	2	frt.	50	kr.
Vidékre	3	"	—	"
Helyben egy óra	1	"	oszt.	ért.

Mindenemelt hirdetésnek előfizetnek: kétszer hasábozott sorért 5 tíjkr., ismétléseknél 3 tíjkr. Kínostási díj minden hirdetésnél 30 tíjkr.

AZ ELSŐ LÉGYOTT AZ ALMAFÁK ALATT.

Olykor-olykor lelkünk elválva a jelentől vissza száll a multa, hogy felkeresve az oly korán elmúlt ifjúkori kedves emlékeket, édesen elmerenghessen rajtok.

Annyi édes emlék szentesíti majd mindenki előtt elmúlt ifju korát!

Annyi sok bohóságokat követünk el e korban, melyeken most ha esztünkbe jut, olyan jóizüeket nevetünk.

Miért is kell az embernek megvénülni egyszer, mért nem marad mindig ifjan... boldogan...

* * *

1834. jun. 12-kén délután 6 órakor azt gondoltam, hogy én vagyok az egész két magyar hazában a legboldogabb ember, négy órával később pedig, hogy nincs a széles Európában nálamtól boldogtalanabb halandó. . .

Kevéssé furcsa dolog biz az, hanem fájdalom, ugy volt mégis. Ha rajtam nem történt volna, talán nem is hinném el.

Olyan rég volt, mégis oly hűm emlékezem reá. Azóta sokat, nagyon sokat változott a világ, s hogy mindjárt magamon kezdjem a dolgot, akkor még nőtlen ember voltam, mégpedig egyenesen jurista! Hárman laktunk együtt tekintetes Bög Mátyás urnál, ki akkori időben három dologról volt Kolozsvártt nevezetes: először, mert médnélkül nagyokat tudott inni, a nélkül azonban, hogy ittasnak láttá volna valaki. Másodsor leányáról, a szép kis Ágnesről, na ennek aztán lelkiismeretesen elmondhatom én is, hogy nem volt párja az egész városon, ezt onnan tudom, mert mint jurista ismertem az egész leány serget, aprójától a nagyjáig. Harmadsor böbeszédüségéről volt Bög Mátyás uram uevezetes. Képes volt álló félnapig elbeszélni, csak ugy folyt-folyt szájából a szó. Volt drága dolga ha valakit előkaphatott, ha reggel állott szóba vele a bizonyos lehetett,

hogy csak a déli haragszó választja el tőle. Ismerte őtet boldog boldogtalan, legkivált pedig az iskolás gyermekek, kik ha az asztán verekedtek, gyakran hozta nádpálczáját hátaikkal érintkezésbe.

A hogy az öreg urhoz mentem lakni, első dolgom is az volt, hogy meaten belészerettem leányába. Ennél az igaz, hogy okosabbal is tehettem volna, de hiába, a szívnek nem lehet parancsolni! Hogy belészerettem a szép Ágnesbe, az még nem volt olyan nagy dolog, hanem tudnom is kellett vele szerencséjét, mi kissé bajosabb volt. Először csak szerényen sohajtoztam előtte, midőn aztán láttam, hogy nem használ semmit, kétszer akkorákat sohajtottam... ez sem ért semmit... pusztába hangzottak el érzésteljes sohajaim. Végre aztán azon merész gondolatra vettem fejemet, hogy verseket írjak hozzá! Nem csoda, hogy sokáig gondolkoztam rajta, mert valóban szépen is megtette a hatását.

Volt az öreg urnak még egy öreg gazdaszóna (a felesége két évvel azelőtt költözött ki ebből az árnyék világból), ki egyszersmind Ágnesnek volt megbízottja. Egy délután felre bív, s nagy titokban így szólt hozzám:

„Ugyan édes Dezső ur, mondja meg nekem igazán szereti-e azt a mi Ágnes kisasszonyunkat?”

„Mind a lelkemet! kiálték lelkesedve, de hát miért kérdi ezt tőlem Nyelvesiné asszonyom? (nemszerette ha „nénem” vagy „nagyasszonyoknak” hívták).

„Ha megmerném mondani...”

„Mit?” kérdém a legnagyobb kíváncsisággal.

„Azt a mit a kisasszony izent Dezső urnak.”

„Kedves lelkem jó Nyelvesiné asszonyom, mondja meg bátran, ne féljen semmitől.”

„Nem merem megtenni...”

Poéta koromban egyszer vizsgálaton kaptam a plebánustól két új talért, elszaladtam értek szobámba s odaadtam neki.

Jól számítottam, ez egy kicsi bátorságot vert belé.

„Hát ugyebár mégis csak megmondja?...”

„Ha igéri, hogy nem fogja senkinek elmondani.”

Összehordtam mennyet, földet, sötétséget, világosságot, ígertem mindent a mit csak kívánt.

„Hát Ágnes kisasszony arra kéri, hogy vacsora után menjen a kertbe, s is ott lesz, akar valami fontos titkot mondani...”

„Elég kedves Nyelvesiném elég... köszönöm, hogy megmondta, nagyon szépen köszönöm, elmegyek, az egész világért sem marad-

nék el... mondja meg Ágnes kisasszonynak, hogy csókolom kezeit százszor... ezerszer.”

Szerencsétlenségemre, azaz: hogy Nyelvesiné asszonyom szerencsétlenségére nem volt több pénzem, mert örömben mind odaadtam volna most neki.

„Hát vacsora utánra mondta... jó... nyugtassa meg a kisasszonyt, bizonyára elmegyek, mihelyt az öreg ur lefekszik.”

„Megmondom, na de el ne maradjon aztán...”

„A magas mennyországért sem!”

Örömben nyulat lehetett volna fogatni velem. Táncoltam, daloltam, a társaimmal sorra csókolgattam. Azok azt hitték, nyilván megbomlott az eszem, vagy a nagy lutrit nyertem meg.

Tehát „légyott!” az imádott Ágnes kér fel reá! mennyi boldogság, mennyi kéj!

Ez a nap volt az, mikor én azt hittem, hogy én vagyok a testvérháza legboldogabb fia.

(folytatjuk.)

Nem panaszlók.

Nem panaszlók, nem baragszom,
Hogy látogatsz engem,
Köszönöm azt én istenem,
Hogy bát is adsz nekem.

Köszönöm hogy lángra gyujtád
Szívem, égő lángra,
Mely annyi szent érzelemnek
Lón égő oltára...

Lón a szív égő oltára
Annyi szépnek... nagynak...
Mert a szívet nemesítik
Mindig a faldalnak...

És légy áldva én istenem,
Áldva azon perczért,
Melyben keblem először meg-
Dobbantád a hazámért...

Légy áldott hogy megtanítál
Mindenfelett egyre,
A szerelmek szerelmére:
A hesszeretetre!

OLIZÁR.

Vegyesek.

Színházi botránny.

— Tegnapelőtt egy botránnyos jelenetnek voltak tanúi, mely annyival faldalmasabban hatott reánk, mert oly helyen történt, mit megszoktunk a nemzeti

közművelődés iskolájának tekinteni, s oly személyektől jött, kik hivatva volnának, hogy a műveltséget s az egymásiránti kölcsönös szeretet és tisztelet eszméjét terjeszszék és hirdessék. A botrány színházunkban történt. A „Mátyás király lesz“ című színmű előadása előtt ugyanis, az igazgatóság egyik színésze által jelentette, hogy Anna szerepét nem Szabóné hanem Tarján László játszandja, csak tévedésből csuszván Szabóné neve a színlapra. Erre a néző helyről Szabóné közbe kiált, hogy az nem igaz, az ő neve nem tévedésből csuszolt a színlapra s csak azért nem játszhatik, mert őt az igazgatóság elcsapta. E közbeszólást a legnagyobb láрма követé s pissegetések és sütyök az igazgató ellen, mire az igazgató kijöven úgy nyilatkozott, hogy Szabónénak igaza van s csak az irántai gyengédség hallgattatá el vele, hogy neki folmondott. E nyilatkozatra a közönség elhalgatott ugyan, de annnyival többet gondolkodhatott azon önmegfeledkezésről, melylyel az illetők a köteles tiszteletet oly igen érzékenyen sérték. A közönség oly szép lelkesüléssel karolta fel az idén a színügyet, miszerint méltán halátlanságnak tekintheti, midőn annak kezelőtől a helyett, hogy a szükséges egyetértéssel s testvéri szeretet közt igyekezzenek haladni kitűzött céljuk, a művészi tökély felé, üres versenygést, egymás elleni áskálódást s egyéb szenvedélyes kitérőket kell tapasztalnia. — A mint e botrányos és a közönség iránti tiszteletet sértő jelenet fölött megrovásunkat el nem hallgathattuk, úgy szeretjük hinni, hogy a közönség által oly hő szeretettel épolt színügy rovására ily sajnós esetek többé nem fognak előjönni.

(Győri Közlöny.)

Sevillai borbély bajai.

Rossinina k a nagy műszerzőnek is megvoltak saját bajai kezdő korában.

„A ki ezen kétkednek, hallgassa meg mi történt velem Sevillai borbélyom első adatása alkalmával,“ így meséli ő:

„Rómában adattam azt először 1816-ban.“

„Midőn a zenekarban megjelentem, csöndes hahotát kelle a közönségben hallanom, a mely minthogy rám célzott, engem majd kivett a sodromból.“

„Oka ezen általános alig elnyomható kacajnak kabátom csodálatos színe volt, melynek Rómában alig volt a rikitóságra nézve párja, de fejem tele lévén operámmal, már törődtem én kabátommal.“

„A szerencsétlenség legalább fiastul jár! tapasztaltam ezt Garciaról, ki Almaviva szerepét énekelte. Midőn Rosina ablaka elé állt, az első accordnál lepattant három hur a gitárjáról; szívem erre annyira megszorult, hogy érzem, mikint a hurokkal együtt, mintha szívemben az idegek szakadoznának.“

A földszinten malitiosus sütyülés kezdődött.“

„Majd jött Figaro, mandolinral kezében, s ugrásai közben nagy zörejjel lezakítja ő is a mandolin hurjait, hol a mélység gondolám, hogy beleugorjak és jobbra balra kerestem azt — a sütyy elterjedt a felsőbb régiókban is.“

„Ekkor következett a legjava: belép Basilio, hozván magával az istenek átkát, mert milyen nagy volt, oly hosszan vág'a magát hasra, be a színpadra.“

„Felfordult velem a világ, mert midőn felugrott s észrevette, hogy az orrát betörte, a sántán sugallatából-e vagy miből, ruhájába törle meg az orrát, a mire oly dühös kacaj és láрма tört ki, hogy attól a zenekarban egy hangot sem lehetett hallani. E viharában a zajnak kiszöktem és szédelegve futottam haza. Az üteny-pálcát más vette át.“

„Haza érkezvén bezárkoztam, átkozván a világot, nem akarván róla többé semmit tudni.“

Bezárva maradtam másnap estig. Jöttek barátok ismerősök, de felszólításukra nem feleltem.“

„Végre éjfél tájban iszonyu láрма közeledett. Nagy sokaság tört ajtóim elébe, és annyira kiáltozott, hogy arra a halottak is feltámadtak volna. Mit volt tennem? kinyitám ajtómat s félholtan ragadtak, és egyenesen a színpadra vittek, hol a római nép hallatlan lelkesedéssel üdvözölt.“

„Még mindig nem tudám a történetek okát megfajteni, míg végre mondák, hogy a Sevillai borbély ma ismételtetett, s csaknem példátlan tetzésben részesült.“

— A legrégebb hárfa a dublini kollégiumban őriztetik. VIII. Henrik vette föl azt Nagy-Británia címerébe, midőn Irland királyává neveztetett.

É r k e z t e k.

- ^{10/1} Báró Löwenthal Samu, Földváról.
Wass Antal, földbirtokos, Túrrol.
Lászlófi Sándor, földbirtokos, A.-Királyról.
Dávid István, kereskedő, A.-Fáráról.

E t o t a z t a k :

- Báró Diószegi Antal, Kecsedre.
Orbók Ferencz, földbirtokos, Kecsedre.
Gróf Wass Ádám, Czegérol.
Tarsai Bertalan, földbirtokos, Túrrol.
Kendefi István, földbirtokos, Méhesre.
Wass Antal, földbirtokos, Túrrol.
Dávid István, kereskedő, A.-Fára.

M e s e i b ö r z e.

Január 9-én. Földteherm. Magyar 78.—25. Temesi 72. Erdélyi 70.—75. Arany 5.—92. (telegraphilag 11-dik januárban 6 fut 1 kr.)
Ezset 124.—25.

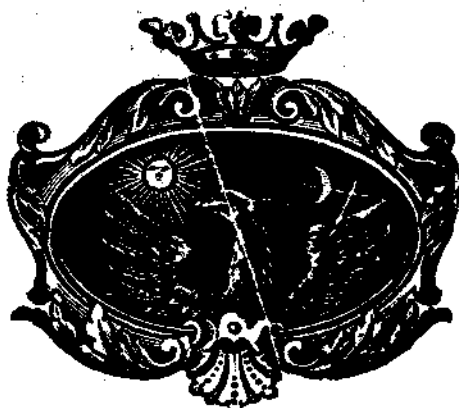
Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHÁLY.

PRIELLE CORNELIA asszony, mint vendég.

3-dik bérlet

13-ik szám.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, esütörtökön, január 12-én, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti
dalszintársaság által

PRIELLE CORNELIA asszony 3-dik fellepteül
adatik:

Tiszaháti libácska.

Vigjáték 1 felvonásban, Bayard után magyar szinpadra alkalmazta Balyovszkyné.

S z e m é l y z e t .

Báró Alpári	Simonyi.		Berki Oszkár	Paulay.
Báróné	Bodorliné.		Zabfalvi	Komáromi.
Ágnes, unokája	Prielle Corn. assz.		Jakab, a báró szolgája	Turcsányi.

Történik Tiszaháton, Alpári mezei jószágán.

Ezt megelőzi:

Fiatalkeresztanya

Francia vigjáték 1 felvonásban, írta Scribe, fordította Egressi B.

S z e m é l y z e t :

Lucyné, fiatal özvegy	Prielle Corn. assz.		Mordy, tanácsos	Gyulai.
Eduard } keresztfiai	Paulay.		Cecilia	Pataki Róza.
Jean }	Albisi.		Történik Lucyné kastélyában.	

Szombaton, január 14-én, Baráti Sándor jutalmára adatik:

ZSIDÓHÖLGY

Nagy opera 5 felvonásban, írta Scribe, fordította Jakab István, zenéjét írta Halewy.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.